

L'oblit dels records

Des de ja fa uns anys hi ha un monstre a la meva vida. És un monstre que no es veu ni s'olora, però sí que el pots sentir en el fons del teu cor.

És un monstre que entra sense demanar permís, a les fosques, i es queda per sempre més a la teva vida.

Ho capgira tot. Et desmunta la vida i no entens com ha pogut passar, ni per què. I et fa miques el cor, perquè et pren el que més estimes del món: els records de les persones que més estimes i que més t'han estimat.

S'ho emporta tot: la teva cara, el teu nom, les teves vivències, les carícies, els petons, les abraçades infinites, les mirades de complicitat, els records més importants de la teva existència. Aquest monstre et fa sentir l'oblit, l'oblit de coses tan importants com ara respirar, el nom del teu propi fill o filla o simplement on vius.

Aquest monstre té un nom, i es diu Alzheimer.

Va arribar sobtadament i de manera fulminant. I ens ha canviat la vida a tots, i ara és més trista, perquè m'ha pres una de les coses que jo més estimava a la meva vida, que és l'amor de la meva iaia. Inexplicablement, i per sort per a mi, ella em recorda perfectament. Recorda el meu nom i encara té presents moments inoblidables que hem viscut plegats.

Però jo soc un afortunat. De la resta de la família, no en recorda gaire cosa... Tot és confús i es difumina en el seu cap amb especial facilitat..., i ens omple de tristesa l'ànima, perquè ella ho ha estat tot per a nosaltres. Ens ha cuidat per davant de tot i de tothom. Ella va renunciar a la seva vida per estar al servei de la nostra. I ara ha marxat. El seu cap ha fugit... Ja no sap qui és, ni ella ni ningú. Ha marxat a una altra realitat. Està viatjant pels seus records més llunyans d'infantesa i el deliri extrem de no saber ben bé qui és la persona que la mira amb tendresa, encara que és la mateixa que ha sortit de les seves entranyes.

I de sobte torna. I recorda tot amb claredat. I aquest moment és, sens dubte, el més dolorós de tots els moments que ella mateixa pugui viure: la presa de consciència del que li està passant. I es trenca. I tots ens trenquem amb ella. Però ni tan sols aquest moment d'infinita felicitat el podem gaudir, perquè l'amor tan gran que sentim per ella ens obliga a fer-la sortir d'aquest moment

de claredat perquè no pateixi gens ni mica. I la fem tornar a la seva psicodèlia per tal que el seu cor no es faci encara més petit. Ella ja no ho aguanta. I jo, tampoc.

És un dolor incommensurable, molt difícil d'explicar. Són llàgrimes amargues que no desitjo a ningú.

La meva estimada besàvia Maria. Ella és, sens dubte, la persona amb qui he après a estimar sense filtres, amb l'ànima i el cor per davant de tot. Les bones paraules i les exquisides formes de tractar tothom, fos qui fos, tingués el que tingués. Ella mai no feia excepcions. Tots per igual. Tots infinit. Tots, tot, sempre.

I encara que ella ja no recordi absolutament res, el seu llegat ha calat en el fons dels cors de cadascun dels integrants de la nostra família, i, gràcies a ella, hem après a estimar i a ser estimats, i a respectar i a ser respectats.

Gràcies, iaia, gràcies per formar part de tots els instants de la meva vida. Si l'amor té nom propi, aquest és de la meva iaia Maria.

T'estimo infinit.

Ahir, avui i per sempre més.

Tramponet